

ת"פ 46309/08/17 - מדינת ישראל נגד ולרי סולימנוב

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 46309-08-17 מדינת ישראל נ' סולימנוב
בפני כבוד השופט הישם אבו שחאדה

בעניין: - מדינת ישראל
ע"י עוה"ד רונן גינגולד

נגד
- ולרי סולימנוב
ע"י עוה"ד דימיטרי ברנשטיין

הכרעת דין

כתב האישום

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום הכולל חלק כללי ושני אישומים. על פי החלק הכללי, הנאשם התגורר במועדים הרלוונטיים לכתב האישום בדירה בבניין דירות המצוי ברחוב צמח צדק 5 בלוד וזאת מתחת לדירתם של בני הזוג יואח שאער (להלן: **יואח**) ועינת שאער (להלן: **עינת**). ליואח ועינת יש ארבעה ילדים קטינים בגילאים 4 שנים, 6 שנים, 9 שנים ו-10 שנים.
2. באישום הראשון יוחסה לנאשם עבירה של איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין התשל"ז - 1977 (להלן: **חוק העונשין**). על פי עובדות האישום הראשון, ביום 22.4.17 בשעת בוקר, הנאשם כעס על כך שבקעו רעשים מדירתם של יואח ועינת. הנאשם דפק בחוזקה באגרופיו על דלת דירתם ואחד מילדיהם פתח את דלת הבית והנאשם צעק עליו. עינת ניגשה לנאשם ואמרה לו שמדובר בדירה שבה יש ילדים ובתגובה אמר לה "אם עוד פעם עושה ככה" תוך שהדגים תנועות של טריקת דלתות וגרירת חפצים, "אז אני" וביצע תנועת שיסוף על צווארו, הכל בנוכחות הילדים שהתחילו לבכות.
3. באישום השני יוחסה לנאשם עבירה של תקיפת סתם לפי סעיף 379 לחוק העונשין. לפי עובדות האישום השני, כשבועיים עובר ליום 24.4.17, חזרו יואח וילדיו מבית הכנסת לדירתם והילדים חזרו בריצה. באותן נסיבות, הגיע הנאשם לדירתם של יואח ועינת וצעק "מה זה רעש שאתם עושים כאן, מה זה הבלאגן" ודחף את יואח באמצעות ידיו בגופו תוך שהוא מנסה להיכנס לדירתו של יואח.

האישום הראשון

4. עינת העידה לגבי האירוע מושא האישום הראשון, כדלקמן (פרוט' מיום 26.12.18, עמ' 17 ש' 19 עד עמ' 18 ש' 4):

א. דירתה מצויה מעל הדירה שבה מתגורר הנאשם באותו בניין. בדירתה של עינת התארכה אחותה רחלי מוריה מינס (להלן: **רחלי**) עם ילדיה.

ב. הנאשם הגיע לדירתם של עינת ויואח והלם בדלת בחוזקה. בנה של עינת בן ארבע שנים, פתח את הדלת והנאשם החל לצעוק עליו. עינת יצאה אליו וצעקה עליו בחזרה למה הוא צועק על בנה ושהוא מבהיל אותו.

ג. הנאשם אמר לה "אם את עוד פעם עושה ככה ככה" תוך שהוא מדגים בפניה גרירה של חפצים, "אני עושה לך ככה", תוך שהוא מדגים תנועה של שיסוף הגרון על צווארו. עינת וילדיה נבהלו מהנאשם ובהמשך הוזמנה משטרה לדירה.

5. לעומת זאת, בעדותו של הנאשם בבית המשפט, הוא העיד כדלקמן (פרוט' מיום 1.6.21, עמ' 54 ש' 15 עד עמ' 55 ש' 8):

א. מדובר בבניין שמתאפיין בשכנים המקיימים אורח חיים דתי ובשל העובדה שהוא אדם חילוני שלא מקפיד בענייני דת. השכנים, וביניהם הזוג יואח ועינת, עושים את כל אשר ניתן לעשות על מנת לגרום לו לעזוב את דירתו שבה הוא מתגורר וששייכת לחברת "עמידר". השכנים התלוננו לחברת "עמידר" והעלילו עליו שקרים שהוא אדם אלים שנוהג בבוטות ואגרסיביות כלפי השכנים, הכל במטרה להביא לסילוקו מהבניין.

ב. האירוע המתואר באישום הראשון כלל לא התרחש בעולם המציאות. הנאשם כלל לא עלה מדירתו לדירה של עינת ויואח, לא הלם על דלת דירתם וגם לא פנה בדרך כלשהי לבנה של עינת וגם לא איים. במילים אחרות, לטענתו, לא מינה ולא מקצתיה, ולא היו דברים מעולם.

6. הנני קובע שיש להעדיף את עדותה של עינת לגבי האירוע מושא האישום הראשון על פני עדותו של הנאשם. עדותה של עינת היא מהימנה בעיני ובעוד שעדותו של הנאשם היא בלתי מהימנה ויש לייחס לגרסתו בבית המשפט משקל אפסי. הסיבה להעדפת עדותה של עינת על פני עדותו של הנאשם נעוצה בכך שעדותה של עינת זוכה לשני מקורות של חיזוק שנותנים נופך גדול של אמינות לעדותה, ואלה הם:

א. חיזוק ראשון, מעדותה של רחלי. רחלי היתה עדה במשפט ומסרה גרסה דומה לגרסה שנמסרה על ידי עינת. רחלי היתה עדת ראיה ישירה לכך שהנאשם הלם בדלת וצעק, ובעת שעינת ניסתה לברר עימו מדוע הוא צועק ומבהיל את בנה של עינת בצעקותיו, היא ראתה ושמעה אותו מאיים. רחלי ראתה ושמעה את הנאשם אומר שהיה וימשיכו לבקוע רעשים מתוך הדירה של יואח ועינת, אז "אני עושה ככה", תוך שהוא מדגים מעל גרונם תנועה של שיסוף הגרון (לעדותה של רחלי, ראו: פרוט' מיום 15.1.20, עמ' 30 ש' 1 עד ש' 32). יובהר, שעדותה של רחלי היא מהימנה בעיני ויש לייחס לעדותה משקל גבוה מאחר שהיא מתיישבת היטב עם מכלול הראיות, לרבות עם עדותה של עינת. במילים אחרות, העדות של כל אחת מהן מהווה חיזוק לעדות של האחרת.

ב. חיזוק שני, משקרי נאשם. בעדותו של הנאשם בבית המשפט, הוא הכחיש שבכלל עלה לדירה של עינת ויואח, הכחיש שהלם בדלת בחוזקה, והכחיש אינטראקציה כלשהי למול בנה הקטין ולמול עינת. דא עקא, באמרות החוץ של הנאשם במשטרה הוא אישר שעלה לדירה של עינת ויואח ושדפק להם על הדלת בחוזקה עם אגרופיו ואישר גם שילד קטן פתח לו את הדלת ושעינת היתה במקום ועוד אישה נוספת (ת/3 ש' 4 עד 28, וגם ת/4 ש' 28-30). אם לא די בכך, במענה שמסר הנאשם לכתב האישום, הוא גם אישר שעלה לדירה והלם בחוזקה בדלת (פרוט' מיום 28.3.18 עמ' 9 שורות 15-18, וגם פרוט' מיום 4.4.18, ש' 16-20).

השאלה האם הנאשם אכן עלה לדירתם של יואח ועינת, או לא, והשאלה האם הלם בדלת הדירה, או לא, הן שאלות מהותיות. הלכה פסוקה היא כי שקרי נאשם עשויים לשמש כתוספת מחזקת ואף מסייעת לראיות התביעה וזאת בכפוף לעמידתם במספר תנאים: השקר יהיה מהותי ולא בעניין פעוט ערך; השקרים נעשו בזדון בתוך כוונה להעלים את האמת מבית המשפט ולא מתוך פחד שינתן נגד הנאשם פסק דין שלא כדין; השקר יהיה ברור וחד משמעי; השקר יוכח מתוך עדות עצמית ולא מהעדות העיקרית הטעונה סיוע; השקר גם אם הוכח, קשור אל העבירה עליה נסוב המשפט ואינו נובע מעילה אחרת, שאינה רלוונטית לצורך בחינת האשמה. ראו בעניין זה: ע"פ 5920/13 **אטלן נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (2.7.15) בפסקה 24 לפסק דינו של כבוד השופט שוהם; ע"פ 9141/10 **סטואר נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] פסקה קא' לפסק דינו של כבוד השופט רובינשטיין; ע"פ 8754/13 **סעדה נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (15.1.15) בפסקה 25 לפסק דינו של כבוד השופט ג'ובראן.

7. יתר על כן, מעשיו של הנאשם בכך שאמר במילים ובתנועות לעינת שהיה וימשיך לבקוע רעש מתוך דירתם, אז הוא יעשה "ככה" תוך שהוא מדגים תנועת שיסוף של הגרון, מקיימים את כל היסודות של עבירת האיומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין. היסוד העובדתי מתקיים מעצם המילים והמעשים (תנועת שיסוף הגרון). בנוסף, גם היסוד הנפשי שבעבירת האיומים גם הוא מתקיים בשל הכוונה הברורה של הנאשם להפחיד את עינת ואת בנה הקטין שישחט את שניהם היה וימשיכו להרעיש.

8. יואח העיד לגבי האירוע מושא האישום השני, כדלקמן (פרוט' מיום 26.12.18 עמ' 13 ש' 20 עד עמ' 14 ש' 12):

א. יואח היה בדירתו ושמע דפיקות חזקות בדלת. הוא פתח את הדלת וראה את הנאשם שהחל לצעוק לעברו שבוקעים רעשים מתוך הדירה שמפריעים למנוחתו של הנאשם.

ב. הנאשם, תוך שהוא צועק, הניח את ידו על יואח מתוך כוונה לדחוף אותו. יואח צעק כדי שהשכנים יצאו. הדחיפה אומנם לא הפילה את יואח, אבל הוא הרגיש מאוים ממנו. הנאשם גם הניח את רגלו ליד דלת הדירה כדי שיואח לא יסגור את הדלת.

9. לעומת זאת, הנאשם העיד בבית המשפט לגבי האירוע מושא האישום השני, כדלקמן (פרוט' מיום 1.6.21, עמ' 53 ש' 7 עד עמ' 54 ש' 12): במועד האירוע מושא האישום השני, הנאשם אכן עלה לדירה של יואח ועינת ודפק בדלת על מנת להגיד להם שבוקעים רעשים טורדניים מתוך דירתם. לטענת הנאשם, יואח פתח את הדלת והנאשם רק דיבר אתו. הנאשם טוען שלא הניח עליו את ידו, לא ניסה לדחוף אותו וגם לא ניסה להיכנס לתוך דירתו.

10. הנני מעדיף את גרסתו של יואח על פני גרסתו של הנאשם. גרסתו של הנאשם נמצאה בלתי מהימנה בעיני בעוד שגרסתו של יואח נמצאה מהימנה לחלוטין. הסיבה להעדפתו של גרסתו של יואח על פני גרסתו של הנאשם, נעוצה בכך שגרסתו של יואח זוכה לשני מקורות של חיזוק שנותנים לה נופך גבוה של אמינות, ומכאן גם חוסר מהימנות עדותו של הנאשם. להלן החיזוקים:

א. חיזוק ראשון מעדותה של עינת. עינת העידה שבמועד האירוע מושא האישום השני, היא שמעה דפיקות חזקות בדלת הדירה. יואח פתח את הדלת והיא שמעה צעקות וכשהתקרבה לכיוון הדלת, ראתה את הנאשם צועק על יואח ודוחף אותו כדי להיכנס לתוך דירתם (פרוט' מיום 26.12.18, עמ' 18 ש' 4-10, עמ' 19 ש' 4-31). כאמור, עדותה של עינת נמצאה מהימנה בעיני לעניין האישום הראשון. כידוע, יש להשקיף על שאלת מהימנות עדותו של עד כמכלול, קרי, הן לעניין האישום הראשון והן לעניין האישום השני. ובעיני, מכלול עדותה של עינת היא מהימנה, הן לגבי האישום הראשון והן לגבי האישום השני.

ב. חיזוק שני, מעדותו של השכן, יוסי פראג'. אותו שכן העיד ששמע צעקות ויצא מדירתו וראה את הנאשם דוחף את יואח על רקע טענתו של הנאשם שבוקעים רעשים מתוך דירתו של יואח ושמטרידים את מנוחתו של הנאשם (פרוט' מיום 1.6.21, עמ' 6 ש' 14 עד עמ' 46 ש' 15, עמ' 48 ש' 14-28, עמ' 50 ש' 11-33). עדותו של יוסי פראג' היא מהימנה בעיני ומתיישבת עם מכלול הראיות בתיק.

11. סעיף 378 לחוק העונשין מגדיר את הביטוי "תקיפה" כדלקמן:

"המכה אדם, נוגע בו, דוחפו, או מפעיל על גופו כח בדרך אחרת, במישרין או בעקיפין, בלא הסכמתו, או הסכמתו שהושגה בתרמית - הרי זו תקיפה; ולענין זה, הפעלת כח - לרבות הפעלת חום, אור, חשמל, גז, ריח או כל דבר או חומר אחר, אם הפעילו אותם במידה שיש בה כדי לגרום נזק או אי נוחות".

(ההדגשות שלי - ה'א'ש')

12. ללמדך, שעבירת התקיפה יכולה להתקיים מעצם המגע ביואח ללא הסכמתו ואין חובה שייגרם לו נזק ודי בכך שנגרמה לו אי נוחות. וכך הוא המקרה שבפני. העובדה שהנאשם הלם בחוזקה בדלת דירתו של יואח וצעק, די בה על מנת ליצור אווירה מאיימת, וזאת לא כל שכן כאשר הנאשם נוגע ביואח בלא הסכמתו בתנועת דחיפה שהכריחה את האחרון לצעוק לשכנים לעזרה.

13. לא שוכנעתי מטענתו של הנאשם שיואח, רינת והשכנים באותו בניין, לרבות יוסי פראג', מעלילים עליו עלילות שווא על מנת לסלקו מהבניין בשל העובדה שהוא לא מקיים אורח חיים דתי. מדובר בטענת מופרכת מעיקרה שדינה להידחות. אמנם השכן יוסי פראג' שלח תלונה לחברת "עמידר" נגד הנאשם (ת/6), אך לא התרשמתי שהדבר נעשה על רקע אורח חייו החילוני של הנאשם, אלא בשל תחושת מאוימות כנה ואמתית מהנאשם בשל סגנון דיבורו התקיף, הצעקני והמאיים.

סוף דבר

14. לאור כל האמור לעיל, הנני קובע כדלקמן:

א. באישום הראשון, הנני מרשיע את הנאשם בביצוע עבירת איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

ב. באישום השני, הנני מרשיע את הנאשם בביצוע עבירה של תקיפת סתם לפי סעיף 379 לחוק העונשין.

ניתנה היום, כ' תמוז תשפ"א, 30 יוני 2021, במעמד הצדדים.